

Publicerad 2013-11-14 02:29 av En Död Poet

Till Linnéa, som alltid

Mer än vänner

Varje gång jag skriver hör jag dina ord.

Det är du som får mig att skriva. Det är du som får mig att leva.

Jag hör melodin och hur du läser det jag skriver, som om det vore din favoritpoet.

När jag skriver så känner jag hur du vilar dina händer på mina axlar.

Det är ju faktiskt inte jag som skriver, utan du som viskar i mitt öra.

Du säger att du inte är musikalisk, men hur kan jag då likställa din röst med den klaraste sången?

Varför resonerar isåfall dina tankar med mina och bildar ett eko som aldrig försvinner?

För det är så det är, oavsett vad jag gör så hör jag alltid ekot av din röst i mitt huvud.

Min högsta dröm är att skapa musik av dina ord.

För, att skriva är att vara en gäst i din värld, men jag vill ta med dig till min.

Jag vill få visa dig vad jag är och att du passar in.

För det är du. Så som jag visste att det skulle vara långt innan jag träffade dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren En Död Poet med Poeter.se id #43614 innehar upphovsrätten